

Allah'ın nebisine iftira mı?

Trabzon'dan Enver Dilber: “Sosyal medyada bir münadi Üstad'ın aktardığı bir mu'cize için ‘iftira’ diyor. Bu rivayeti izah eder misiniz: Altıncı çocuk: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm namaz kılarken, hırçın bir çocuk, namazını kat’edip geçtiğinden, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm “Allahümm’ekta’ eserehû” demiş. Ondan sonra çocuk daha yürümemiş öyle kalmış, hırçınlığının cezasını bulmuş.” 1

Hakperestlik Firarda

İftira atmaya ne kadar da hevesliyiz! Çamur atmak ne kadar da hoşumuza gidiyor? Ucuz olduğundan mı? İzi kaldığından mı? Acziyetimizden mi? İftira attığınız adamı bir ölçün, biçin! Ağırlığını, ilminin çapını görebiliyorsanız bir görün. O’ndan sonra hakkında söz söylemeye kalkın! Dile kolay geliyor tabî ki. Ne diye araştıracaksınız? Salla gitsin!

Oysa biz diyoruz ki: İfrata gitmeye, tefrite düşmeye ne gerek var? İtidal öldü mü? Deveye, “yokuşu mu seversin, inişi mi?” diye sormuşlar. Deve: “Düze ne oldu?” demiş.

Biz de deve gibi düzümüzü kaybettik bu gün! Yüzümüzü de kaybettik.

İtidal-ı dem uçtu! Akl-ı selim kaçtı! Nezaket isimlerde kaldı! Hakperestlik firarda!

Sarhoş Adamın Adamlığı

Yıl 1947. Afyon’dan Emirdağ’a üç adet gizli sivil memur gönderiyorlar. Görevleri Said Nursî’yi gizliden izlemek, suç delili toplamak! Bir ay boyunca dikkatle araştırıp soruşturuyorlar. Ortada bir suç unsuru yok! İş sudan bahanelere kalıyor.

Bir pusula yazıyorlar. “Said’in hizmetkârı bir dükkândan rakı almış, ona götürmüş,”

Pusulayı bir sarhoşa uzatıyorlar, “Bunu imza et!” diyorlar. Memurlar müstebit kral

gibidirler o günlerde. Yap dediği yapılacak, tut dediği tutulacak. Aykırı söz söylenmeyecek!

Sarhoş adam kâğıdı alıyor, yazıyı okuyor ve derhal: “Tövbeler tövbesi olsun! Bu acip yalanı kim imza edebilir?” diyor. İmzalamıyor. Memurlar, pusulayı yırtmaya mecbur oluyor. 2

Bu gün memleketimize bu yabanî sarhoş adamın cesur yüreği lâzım! Adamlığı lâzım! Hakikat-perestliği lâzım! Doğruluğu lâzım! Dürüstlüğü lâzım! Doğruluğu lâzım! Dobralığı lâzım! Mertliği lâzım! Vefası lâzım!

Said Nursî orada bir rivayet naklediyor. Kendisi uydurmuyor. Bu rivayet ümmetin bin yıldır itibar ettiği hadis kitaplarında kayıtlı. Buhari, Müslim, Tirmizî, Beyhaki, Kadı İyaz ne nakletmişlerse, Said Nursî orada onu yazıyor. Said Nursî’yi beğenmeyebilirsin. Ama ucuz lâflarla değil! Şöyle ellilik top güllesi gibi lâflar et, eğer bulabiliyorsan, hakikate karşı yüreğin varsa!

İlminizin İzzeti Varsa

İftira atmak Said Nursî’nin semtine uğramaz! Hele, Allah’ın nebisine! Maazallah! Sen anlaşıyor ki, bir parça frengî okumuşsun! Bin küsur yıllık İslâm müktesebatı ile kavgadasın!

Rivayetlerin sıhhatine güvenmeseniz de, iftira atılıyor denmez. En fazla, sıhatsız bir rivayet diyebilirsiniz. Çünkü sizin sıhatsız bulduğunuz nice rivayeti sahih bulan, sıhhatini de izah eden nice âlim var! Katılırsınız, katılmazsınız! Ama ilminizin izzeti varsa, çamur atmaya yeltenmemeniz lâzımdı! Hadisler sizin bildiğinizle sınırlı değil!

Her hadiseyi kendi hususî şartları içinde değerlendirmeliyiz. Bu rivayette Resulullah’ın (asm) sözünün, muhatapta derhal tesir yaptığını görüyoruz. Hadisin ana teması bu! Bunun çok örnekleri de vardır. İtaatsizlik gösterenin de öyle 5 yaşında bir çocuk olmadığı, hırçın ve ukala bir genç olduğu anlaşıyor. Namazı istihfaf etmiştir. O anda yürümeyip cezasını bulan gencin sonradan yürüyüp yürümediğini de bilmiyoruz. Rivayette bu yok.

Sonradan yürümemiş de olsa, bunu adaletle pekâlâ izah etmemiz mümkündür. Bu ceza ahiret azabına mahsuben ve ahretten daha hafifçe verilmiş olabilir. Ve bu çocuk, bu ceza ile affedilmiş de olabilir.

Dolayısıyla sağlıklı düşünme melekemizi ve insafımızı kaybetmezsek eğer, bir âlime çamur atmamıza gerek kalmaz.

Dipnotlar:

1- Mektubat, s. 206.

2- Tarihçe- Hayat, s. 554, 563; Lem'alar, s. 391.